

שתי הנשמות המתרוצצות

בקרב ישראל יצרו

יחס פאראנאוירי כלפי

בעיית ההתנחלות

שתי נשמות מתרוצצות בליבו של עם ישראל: זו החותרת לשלום, וזו השוארת לשלטון בארץ-ישראל השלמה. השבוע התרוצצו נשמות אלה בקרב היבור, הממשלה, הכנסת, ואף בתנועת העבודה השלטת. המאבק לא הוכרע. בינתיים הוטל יצר תופעות הגוללות בטריון. טריפ של אשליות. אחד הסימפטומים האלה בלט בתחום ההתנחלות. שם ראתה המדינה כחולת-פאראנויה.

מדי בוקר התפרסמו תוכנית-ההתנחלות ודעות, מהן גראנדיוזיות, מהן צנועות ותר; מהן שדיברו על עשרות ישובים ודשים, מהן שדיברו על "עיבוי" ההתנחלות הקיימת.

באותה השעה עצמה התכונן עזר וייצ'ן לנסוע לקאהיר כדי לחדש את הדיונים צבאיים על הנסיגה, ומשה דיין התכונן ממשל הראשון של הוועדה המדינית של צירי-ישראל-אמריקה בירושלים.

היתה התוצאה של דיוני הוועדות כאשר היה, דבר אחד ברור לחלוטין: הסדר צרי-ישראלי יביא להיסול כל ההתנחלות בפיתחת-רפיה. אין להעלות על הדעת המצרים יסכימו לקיום אי-ישראלי על דתם, אפילו תחת לריבונותם. כי אי כוה, מגון עלידיי, "כוח מגן ישראלי", נראה עיני המצרים כבסיס צבאי זר, מזכיר הם את הימים השחורים של הבסיסים בריטים על אדמתם.

כל זה ברור למנחם בגין בהחלט. הוא דע שאם הנא רוצה בשלום, לפחות עם צריים, עליו להביא להיסול ההתנחלות לטיני. "עיבוי" ההתנחלות הקיימת אינו, ל כן, אלא טריפ נוסף במסע האשליה ההשליה.

סכנת עולדת

בעיני המצרים, ר עיני העולם כולו, מעוררת ההצגה חשי ת לגבי רצון-השלום הכן של ישראל. קשה למצרים להאמין כי ישראל חולה ציצול-האישיות וכי היא מתנועעת ללא יונה, כמו שק מלא חתולים מתקוטטים. יושם היוצגיו הפוך: ישראל חורשת ימות השוכות כדי לפוצץ את השלום. אנוואר אל-סאדאת, העושה הכל כדי נגוע את הרושם כאילו עלתה יוזמתו שירטון, מאפק בסבלנות עילאית מלי יב. אך סגנו, חוסני מובארק, השמיע שבוע את ההסתייגות הראשונה. ההתנח ת של ישראל, כך אמר, "מתמיהה". אפילו אנגלי-מלידה לא היה יכול יצוא understatement עדין יותר.

ראש הממשלה

טו בגין

האם התקדם מנחם

בגין, או נשאר

תקוע במקום? הרבר

לדני בזווית הראייה

הספורט החביב ביותר על העולם, ועל זורה הישראלי, הוא עתה, "טוטו בגין". האם הוא מקדם את השלום או מחבל על האם תוכנית-השלום שלו היא קפרי דרך עומה, או מישחק בנדמה-לי? הצהרה היא שעל שאלות אלה אין תשוב אויביקטיוויות. הכל תלוי בזווית ראייה של המסתכל. אין צורך להיות נשטיין, כדי לדעת שהעניין יחסי מאד. 40% נגד. בתנועת-החרות רגשו ה. אוח (היא עמודים 25-24), והאגף הקיי יות של המפלגה האשים את בגין בקיי יות מופלגת בויתורים למען השלום. 4 מחברי מרכז התנועה הצביעו נגד עמד של בגין לכהונת שר-בליתיק, דן הביעו בעקפין מחאה נגד תוכנית לום שלו.

ותה שעה דחו דוברים מצרים מכלי את תוכנית-השלום הזאת, ואף דובי אמריקאים מוסמכים רמזו כי היא קה מן המינימום הדרוש להסכם. דובי ערבים קיצוניים יותר אף הגדירו את

התוכנית כתרגיל של אחיות-עיניים, ה מסוה עמדה ישראלית קיצונית. איוו משתי הטענות צודקת? התשובה הנכונה היא: שתיהן.

מיעוט לאומי. אם מודדים את תוכי נית בגין על-פי קנייה-מידה המקובלים על הערבים, וגם על הקונסנזוס העולמי, הרי היא רחוקה מן המינימום הדרוש. אין לה שום פתרון לבעיה הפלסטינית, ואף לגבי סיני היא לא סילקה את אבך הגנף העיקרית: ההתנחלות בפיתחת רפיה (ראה לעיל).

אך אם מודדים את התוכנית על-פי ה עמדות המסורתיות של מנחם בגין, יש בה התקדמות גדולה. אלא שמנחם בגין עצמו הקטין השבוע את ממדי ההתקד מות הזאת, כאשר הוכיח לחבריו שהוא פועל על-פי קריטריונים ז'בוטינסקאיים מובהקים. הוא הסתמך על סיפרו של זאב ז'בוטינסקי, חזית המילחמה של עם ישר ז, שהתפרסם מעולם לא חלם על חלוקת ארץ-ישראל. הוא אומנם הכיר בעובדה שעריבי פלסטיניה מהווים יישות נפרדת מאחיהם בארצות השכנות, אך לא העניק להם זכות לעצמאות ולריבונות. לעומת זאת היה מוכן להעניק להם זכויות נדי בות כמיעוט לאומי במדינה היהודית - בהתאם לזכויות שהוא תבע עבור היהודים בארצות אחרות.

אם אומנם הולך בגין בדרך זו, כפי שהוא טוען בעצמו, הרי שפתו נשארה שפת הסיפוח. בניסוח מתוחכם יותר, וי תוכניתו תואמת את החזון של ז'בוטינסקי: קי: מדינה יהודית בארץ-ישראל השלמה, שבה נהנים הערבים מזכויות של מיעוט לאומי.

כדיברי שירו של המנהיג: "שם ירווה לו טעפע ועושר / בר'ערב, בר'צרת ובני, / כי דיגלי דגל טוהר ויושר / יטהר שתי גדות ירדני".

המו"מ

הזמנה לקאהיר

ההזמנה היתה בהזדה

הוא דמתה לפקודה.

סאדאת רצה בנינום

מיידי שי הוועדה הצבאית

ראשי מערכת הביטחון נדהמו. הם קראו כי עיתוני מצריים הודיעו שהוועדה ה צבאית הישראלית-מצרית עומדת להתכנס ביום ב' השבוע, 9 בינואר. עיתוני מצריים פועלים על-פי הנחיות השלטון. הם לא יכלו לבדות תאריך זה מליבם.

אולם ראשי משרד-הביטחון לא ידעו דבר על מועד כזה. להיפך, הרושם שלהם היה כי כינוס הוועדה שלהם יידחה אף אחרי 16 בינואר, לפי בקשת ישראל. בקשה זו היתה קשורה בעניין ההתנח לות. הוועדה הצבאית צריכה לדון גם בנושא זה. במיסגרת נושאי הנסיגה וי קביעת איזורי-החיץ. הטענה הישראלית היתה שאין טעם לדון על הפרטים הצבי איים. כל עוד אין סיכום פוליטי. בוועדה המדינית, שתכנס ב-16 בינואר בירור שלום, היה בכך גם לחץ על המצרים.

היכן לגור? אולם המצרים אינם יוד עים חוכמות. לגבי אנוואר אל-סאדאת, כינוס דוחף של הוועדה הצבאית דווקא היה היווני. יש בה כדי להפריך את הרושם כאילו היוזמה שלו בתחלת בקשיים (ראה לעיל). להפגין את המשך התאוצה של מאמץ-השלום שלו. דווקא מפני שהיא אמורה לפעול על אדמת מצריים, יש לוי עדה הצבאית ערך הפגנתי חשוב. וכך, מבלי להתחשב בנימוקים הישרא ליים, שיגר אנוואר אל-סאדאת הזמנה, שגבלה בפקודה. באמצעות השגרירויות האמריקאיות בשתי הארצות, הוזמנה יש ראל להתייצב ביום ב'.

ממשלת ישראל לא יכלה להתנגד לכך. היא ביקשה רק לדחות את המועד ביר מיים, מסיבות טכניות. פשוט אי-אפשר היה לגמור את הסידורים עד ליום ב'. משום כך נקבעה הישיבה ליום ד' הש בוע, 11 בחודש. העיתונאים הוועקו בהלילות. לא נמסר להם אף היכן יגורו,

ובאילו תנאים. ההיפזון שלט בכל. קרוב לודאי כי במושב ראשון זה לא יעשה דבר מילבר קביעת סידוריקבע ונהלים לפגישות הבאות.

אך אל-סאדאת השיג את שלו. המומנר טום החזותי נשמר. הוועדה תתכנס על אדמת מצריים, הוכחה היה לכך שיוזמת הנשיא המצרי מתקדמת במלוא המרץ. הצד הישראלי ממלא, בשלב זה, תפקיד של סטאטיסט בהצגה בילבד.

פנעים

הרצח הכפול

שתי יחידות במשטרה רבות

כיניהן על הקירת הרצח

בחולות בתים - והרצח

מתוכנן חופשי

מכונת הפולקסוואגן הצהובה מסוג חי פושיה התקרבה להגיה של היכל התרבות בתל-אביב. בלשי המדור המרכזי עקבו אחרי כיוון נסיעתה בתשומת לב מיוחדת. החיפושית החלה להאיט. בחורה בפשיה ארוך ושחור, מהירה לקראתה ונופשה לה ביד. המכונת עצרה ומתוכה יצא בחור גבוה נאה, אברהם זנקו.

בלשי המדור התנפלו עליו במהירות. בתוך שניות אחדות נכסת בידי וברגליו והוכנס לניידת מסויית שחנתה בצד. כל צעקותיו של זנקו לא העילו. גם בקשתו לראות עורך דיין לא נענתה. אברהם זנקו הואשם דקות אחדות אחר-כך ברצח זוג הנאהבים מבתיים, אסתר נך-סוהה ואריה בריכהן.

שתיית שמפניה מוקדמת. כאשר הגיעו בלשי היחידה המרכזית לתחנת ה מישטרה הצפונית כבר החלו לחשוב על בקבוקי השמפניה שאת פקקיהם יחצו. רב פקד יצחק חגג, ראש מדור התשאול ביחידה המרכזית, ורס"ר חיים לידגי, מ ככירי הצוות החוקר בפרשה, כבר תפחו על כיתפי החוקרים האחרים וציינו את עברי דתם לשבח. נראה היה להם כי פרשת הרצח הכפול בבתיים הגיעה כבר לידי פיתרון, שיבטיח להם את אהדת הציבור ותודת מפקדיהם.

רק בסוף השבוע שעבר אירעה פרשת הרצח שהסעירה את כל המדינה. נהג"מ נית שעבר סמוך לשעה 7 בערב ליד מלון פאראמריקן על חוף ימה של בתיים ראה כיצד מכונת 119 404, נוסעת לידו, עולה על אריתנועה באמצע הכביש כשהגנה נשאר שעון על ההגה. כאשר מהיר אל הפדוי, הבחין נהגיה-מונית כי דם רב ניגר מתחתו של הנהג.

אריה בריכהן, סיפר, כאשר הועבר ל בית החולים את הפרטים הבאים: "הייתי עם אסתר במכונת, בחוף הנלים. פתאום הגיע מישו ברציה מכיוון דרום וירה לעברי מבعد לשימשה. הספקתי לראות את אסתר יוצאת בבהלה מן המכונת. גם אני יצאתי, לחלתי מספר צעדים אבל בסוף החלשתי לחזור למכונת. ותתחלתי לג הוג" כעבור מספר דקות מת אריה בר כהן מאיבוד דם.

רק למחרת בבוקר הבחין שוטר אחד מצוות שהוקם במיוחד, בגופת צעירה בצד דרך עפר המוליכה לכיוון ראשון-לציון. חלק גופה התחתון היה עירום. לידה היו מיכנסיים שזוהו אחר כך כמיכנסיו של אריה בריכהן. באיזור החזה של הבחורה אובחנו שתי פגיעות כדורים.

תמונות עירום תמונות. מייד לאחר גילוי הגופה החלה מישטרת חולון בחקירת הרצח הגדולה ביותר בתולדותיה. החוקרים סברו כי מישו חיפש את אריה בריכהן ונדמה היה כי יד העולם-התחתון ברצח. בעקבות חיפוש מידי שערכו ה חוקרים בביתו של אריה בריכהן נמצאו תמונות עירום של ידידתו של אריה, צעי רה שמאוחר יותר זוהתה בשם גאולה. תמונות עירום אלה רק חיזקו את הש ערתם כי מישו חיפש את אריה בריכהן וכי אסתר נך-מוזהה היתה קורבן לרצח רק משום שהיתה בדיוק באותו זמן ב מקום. התמונות גם העלו השערה כאילו היה אריה בריכהן, שהיה ידוע כגבר יפה תואר וכבעל הצלחה רבה בקרב נשים, סוחט מצעירות, איתן קיים מגע, כספים רבים לאחר שצילם אותן בעירום. צוות (המשך בעמוד 26)

ה צעירה היפהפייה שהובאה בכור נית האסירים המישטרתית אל היכל המשפט ברחוב וייצמן בתל-אביב לא נראתה מוסרדת במיוחד. היא פרמה את שורה הבלונית בשובבות ופזירה חייכים לכל, במיוחד אל עבר צלמי רשתות הטלוויזיה האמריקאיות שהצטופפו ליד מכונת ה באותה עת ישבו שתי נשים נרגשות באולמו של השופט בנימין כהן, שבבית המשפט המחוזי, הן שוחחו בעצבנות עם עורכת-הדין פליציה לנגר ועם ראש המח לקה המשפטית של השגרירות האמריקאית בישראל ג'יימס קאר. היו אלה הפרופסור קתרין אדווארדס, מרצה למדעים פוליטיים באוניברסיטת סן-אנטוניו, שבאוהיו, ארי צתה-הברית, הנגבת מרי בטצ'ר, עקרת בית, אף היא מאאוהיו.

מרי בטצ'ר היתה נרגשת במיוחד. בתה בת 23, שחגגה יום קודם לכן את יום-הולדתה, עמדה להיכנס בכל רגע לאולם בית-המשפט, כדי להישפט בפני השופטים בנימין כהן, נחמיה בר ואליהו וינגורד,

לפני

מרי בטצ'ר, אמה של טרי פלינר, לפני מתן גזר-הדין. האם האמינה כי לכל היותר, בתה תגורש מ ישראל אם תורשע ותוחזר לארצות-הברית.

הסניגורית

פליציה לנגר טוענת כי מע הסודיות נבע מעובדת היות מרשתה ארז-חית אמריקאית ראשונה המואשמת בריגול בארץ. תבעה עירועו על גזר-הדין.